

Nr 11.

Av herr **Edberg**, *angående vissa ändringar i gällande bestämmelser för älgskadefonden.*

I Kungl. Maj:ts förordning den 18 juli 1931, Sv. F. nr 306, med vissa bestämmelser angående jakt efter älg stadgas (sjätte paragrafen), att i förordningen omnämnda avgifter för fällda älgar skola sammanföras till en för riket gemensam fond — älgskadefonden — under statskontorets förvaltning, ur vilken bidrag till lindrande av skada av älg utgå enligt särskilda bestämmelser.

Det torde redan ha visat sig olämpligt, att fonden blev gemensam för hela landet. Även om första året icke kan tillmätas så stor betydelse, vad skaderegleringen beträffar, då kännedomen om villkor m. m. för ersättnings utbetalande icke hunnit bli tillräckligt spridd, är det dock en allmänt känd sak, att särskilt de norrländska länen blivit missgynnade genom de utfärdade bestämmelserna. Älgskada å gröda förekommer överhuvud taget i mycket ringa omfattning i Norrland, varav följden blir att de i Norrland uttagna avgifterna för fällda älgar till större delen eller kanske uteslutande komma till användning för skadereglering i mellersta och södra Sverige, vilket knappast kan vara lämpligt eller rättvist.

Att älgskadefonden blev gemensam för hela riket synes närmast ha berott på ett förbiseende. I den proposition, vari Kungl. Maj:t begärde riksdagens samtycke att uttaga ifrågavarande avgifter, förutsattes att avgifterna endast skulle utgå för älgar fällda efter särskilt tillstånd — med förlängd jakttid — men icke för älgar fällda under den allmänna jakttiden utan dylikt tillstånd. Riksdagen uttalade sig som bekant för en komplettering av bestämmelserna därhän, att avgifter skulle utgå för samtliga fällda älgar, nämligen 25 kronor för varje älg, som fällts enligt särskilt jakttillstånd, och 15 kronor för övriga. I propositionen anförd motivering för älgskadefondens gemensamhet för hela landet kom genom riksdagens uttalande — som följdes av Kungl. Maj:t vid det slutliga avgörandet — att åtminstone delvis hänga i luften. Departementschefen framhöll i propositionen beträffande skaderegleringen, att de omnämnda avgifterna lämpligen borde sammanföras till en för hela riket gemensam fond "bland annat för att möjliggöra bidrags utgivande jämväl inom län, där avgifter ej inflyta". Denna motivering kunde ha ett visst fog, om avgifterna, såsom föreslogs i propositionen, skulle utgå endast i den mån särskilda jakttillstånd beviljades, enär det kunde tänkas att dessa bleve ojämt fördelade på de olika länen, men däremot icke då avgift utgår för samtliga fällda älgar. Man

torde i sistnämnda fall kunna förutsätta, att om inga avgifter inflyta, äro älgarna ej heller så talrika, att de förorsaka nämnvärd skada.

Efter den utgång frågan erhöi genom Kungl. Maj:ts och riksdagens beslut föregående år synes starka skäl tala för en ändring av bestämmelserna för älgskadefonden därhän, att avgifterna uppsamlas och fördelas länsvis eller så att länen indelas i grupper, t. ex. Norrland, Svealand och Götaland, med gemensam fond för samtliga län inom varje landsdel. Där förhållandena äro sådana, att det endast i ringa omfattning kan bli fråga om att använda de influtna medlen till reglering av älgskada, borde de komma till användning för jaktvårdande åtgärder, ett ändamål, som torde vara tillräckligt behjärtansvärt för att fullt motivera dess tillgodoseende på denna väg.

För att genomföra här uttalade önskemål erfordras ändringar i Kungl. Maj:ts förordning den 18 juli 1931, nr 306, och Kungl. Maj:ts kungörelse av samma dag, nr 307, i den riktningen, att den nu för hela riket gemensamma älgskadefonden uppdelas i för län eller grupper av län och att, i den mån medel finnas tillgängliga, influtna avgifter även må kunna komma jaktvården tillgodo på sätt, som av Kungl. Maj:t bestämmes.

Med hänvisning till ovan anförda motivering hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring av bestämmelserna angående älgskadefonden, att nämnda fond uppdelas i fonder för olika län eller landsdelar och att ur dessa fonder även må kunna utgå bidrag till jaktvårdande åtgärder.

Stockholm den 15 januari 1932.

P. J. Edberg.